

какво да си навърмъх дѣте-то, дръзнахъ, то го поднесохъ подъ сити-тѣ ѿ; и тя никакъ не ся мръдна отъ мѣсто-то си. Подиръ това, като видѣхъ, че неще да отиде нигдѣ, излѣзохъ и отцѣпихъ една коръ отъ липъ, свихъ ѿ и ѿ обвързахъ, аче надохъ въ нея мѣко: и тѣй съмъ ся хранила чакъ до лѣто-то. А презъ лѣто-то съмъ ся хранила съ различно оwoщѣ и съ ягодѣ; а за зимъ съмъ брала и сушила лашници и фурмы, и хранила съмъ ся до днесъ, а отъ изворъ-тѣ, кой-то е тука близу, пила съмъ водицъ.

Графъ-тѣ. О Геновево! та милостивый Богъ е направилъ съ тебе по голѣмо чудо, нежели и съ единъ свой угодникъ. — Той безъ омисль ти е провождалъ отъ небе-то Ангела Хранителя, защо ипакъ какъ бы могла ты да премъчешъ толкова години безъ хлѣбъ, — безъ огнь, — и безъ дрехи за носинѣ и за спанѣ!!! Ты, коя-то си княжеска дъщиря; коя-то си обѣдовала на златны и сребърны сѣдове, и спала на пурпуръж копринъ; ты, думамъ, коя-то никакъ не е досягваль студень вѣтрецъ, какъ си могла да преживѣшъ. — Първо ми кажи любишь ли мя още съ онъзи любовь, можешъ ли мя има за твой добъръ супругъ?—

Графица-та. Умирися Сигфриде, и никакъ не ми спомянувай за това: азъ днесъ заборавамъ сички-тѣ злины, коя-то съмъ претърпѣла до сега. — Бъди увѣренъ, че съмъ доста радостны дене преминала въ тѣзи пустинъ. — Погледни наше-то чедо — погледни му червены-тѣ странички, като да сѣ намазани съ пурпуръ; а то е се отъ просты-тѣ ястѣя, съ кой-то съмъ го хранила и обдържавала на чистъ въздухъ; а да бѣхъ го хранила у дома съ различни ястѣя, то щеше да изгледа блю-